

Πίνακες ζωγραφικής για τον Πόλεμο on PhotoPeach

{iframe width="445" height="296" src="http://photopeach.com/embed/yg4q14" frameborder="0" allowfullscreen}/{/iframe}

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΣΑΜΑΡΑΚΗ ΑΠΟ ΤΟ «ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΛΠΙΣ»

Η διαταγή ήταν ξεκάθαρη: απαγορεύεται το μπάνιο στο ποτάμι, ακόμα και να πλησιάζει κανένας σε απόσταση λιγότερο από 200 μέτρα. Δε χώραγε λοιπόν καμιά παρανόηση.

Όποιος παρέβαινε τη διαταγή, θα πέρναγε στρατοδικείο.

Τους τη διάβασε τις προάλλες ο ίδιος ο ταγματάρχης. Διέταξε γενική συγκέντρωση, όλο το τάγμα, και τους διάβασε. Διαταγή της Μεραρχίας! Δεν ήταν παίξε γέλασε.

Είχανε κάπου 3 βδομάδες που είχαν αράξει δώθε από το ποτάμι. Κείθε από το ποτάμι ήταν ο εχθρός, οι άλλοι όπως τους λέγανε πολλοί.

Τρεις βδομάδες απραξία. Σίγουρα δε θα βάσταγε πολύ τούτη η κατάσταση, για την ώρα όμως επικρατούσε ησυχία.

Και στις δύο όχθες του ποταμού, σε μεγάλο βάθος, ήτανε δάσος. Πυκνό δάσος. Μες στο δάσος είχανε στρατοπεδεύσει και οι μεν και οι δε.

Οι πληροφορίες του ήτανε πως οι άλλοι είχανε 2 τάγματα εκεί. Ωστόσο, δεν επιχειρούσαν επίθεση, ποιος ξέρει τι λογαριάζουν να κάνουν. Στο μεταξύ, τα φυλάκια, και από τις δύο μεριές, ήταν εδώ κι εκεί κρυμμένα στο δάσος, έτοιμα για κάθε ενδεχόμενο.

Τρεις βδομάδες! Πώς είχανε περάσει 3 βδομάδες! Δε θυμόντουσαν σ' αυτόν τον πόλεμο, που είχε αρχίσει εδώ και δυόμισι χρόνια περίπου, άλλο τέτοιο διάλειμμα σαν και τούτο.

Όταν φτάσανε στο ποτάμι, έκανε ακόμα κρύο. Εδώ και μερικές μέρες, ο καιρός είχε στρώσει. Άνοιξη πια!

Ο πρώτος που γλίστρησε κατά το ποτάμι ήταν λοχίας. Γλίστρησε ένα πρωινό και βούτηξε.

Λίγο αργότερα, σύρθηκε ως τους δικούς του, με δύο σφαίρες στο πλευρό. Δεν έζησε πολλές ώρες.

Την άλλη μέρα, δύο φαντάροι τραβήξανε για κει. Δεν τους ξαναείδε πια κανένας. Ακούσανε μονάχα πολυβολισμούς, και ύστερα σιωπή.

Τότε βγήκε η διαταγή της Μεραρχίας.

Ήτανε ωστόσο μεγάλος πειρασμός το ποτάμι. Τ' ακούγανε που κυλούσε τα νερά του και το λαχταρούσανε. Αυτά τα δυόμισι χρόνια, τους είχε φάει η βρώμα. Είχανε ξεσυνηθίσει ένα σωρό χαρές. Και να, τώρα, που είχε βρεθεί στο δρόμο τους αυτό το ποτάμι. Αλλά η διαταγή

της Μεραρχίας...

-Στο διάολο η διαταγή της Μεραρχίας! είπε μέσ' από τα δόντια του εκείνη τη νύχτα. Γύριζε και ξαναγύριζε και ησυχία δεν είχε. Το ποτάμι ακουγότανε πέρα και δεν τον άφηνε να ησυχάσει.

Θα πήγαινε την άλλη μέρα, θα πήγαινε οπωσδήποτε. Στο διάολο η διαταγή της Μεραρχίας! Οι άλλοι φαντάροι κοιμόντουσαν. Τέλος τον πήρε κι αυτόν ο ύπνος. Είδε ένα όνειρο, έναν εφιάλτη. Στην αρχή, το είδε όπως ήτανε: ποτάμι. Ήτανε μπροστά του αυτό το ποτάμι και τον περίμενε. Κι αυτός, γυμνός στην όχθη, δεν έπεφτε μέσα. Σα να τον βάσταγε ένα αόρατο χέρι (...)

Ξύπνησε βαλαντωμένος. Δεν είχε ακόμα φέξει.

Φτάνοντας στην όχθη, στάθηκε και το κοίταζε. Το ποτάμι! Όστε υπήρχε λοιπόν αυτό το ποτάμι; Όρες ώρες, συλλογιζότανε μήπως δεν υπήρχε στ' αλήθεια. Μήπως ήτανε μια φαντασία τους, μια ομαδική ψευδαίσθηση.

Είχε βρει μια ευκαιρία και τράβηξε κατά το ποτάμι. Το πρωινό ήτανε θαύμα! Αν ήτανε τυχερός και δεν τον παίρνανε μυρουδιά... Να πρόφταине μονάχα να βουτήξει στο ποτάμι, να μπει στα νερά του, τα παρακάτω δεν τον νοιάζανε.

Σ' ένα δέντρο, στην όχθη, άφησε τα ρούχα του, και όρθιο πάνω στον κορμό, το τουφέκι του. Εριξε δυο τελευταίες ματιές, μια πίσω του, μην ήτανε κανένας από τους δικούς του, και μια στην αντίπερα μην ήτανε κανένας από τους άλλους. Και μπήκε στο νερό.

Από τη στιγμή που το σώμα του, ολόγυμνο, μπήκε στο νερό, τούτο το σώμα που δυόμισι χρόνια βασανιζότανε, που δυο τραύματα το είχανε ως τώρα σημαδέψει, από τη στιγμή αυτή ένωσε άλλος άνθρωπος. Σα να πέρασε ένα χέρι μ' ένα σφουγγάρι μέσα του και να τα 'σβησε αυτά τα δυόμισι χρόνια.

Κολυμπούσε πότε μπρούμυτα, πότε ανάσκελα. Αφηνότανε να τον πηγαίνει το ρεύμα. Έκανε και μακροβούτια...

Ήταν ένα παιδί τώρα αυτός ο φαντάρος, που δεν ήταν παρά εικοσιτριώ χρονώ κι όμως τα δυόμισι τελευταία χρόνια είχαν αφήσει βαθιά ίχνη μέσα του.

Δεξιά κι αριστερά, και στις δύο όχθες, φτερουγίζανε πουλιά, τον χαιρετούσαν περνώντας πότε πότε από πάνω του.

Μπροστά του, πήγαινε τώρα ένα κλαδί που το έσερνε το ρεύμα. Βάλθηκε να το φτάσει μ' ένα μονάχα μακροβούτι. Και το κατάφερε. Βγήκε από το νερό ακριβώς δίπλα στο κλαδί.

Ένωσε μια χαρά! Αλλά την ίδια στιγμή είδε ένα κεφάλι μπροστά του, κάπου τριάντα μέτρα μακριά.

Σταμάτησε και προσπάθησε να δει καλύτερα.

Και κείνος που κολυμπούσε εκεί τον είχε δει, είχε σταματήσει κι αυτός. Κοιτάζονταν.

Ξανάγινε αμέσως αυτός που ήτανε και πρωτύτερα: ένας φαντάρος που είχε κιόλας δυόμισι χρόνια πόλεμο, που είχε έναν πολεμικό σταυρό, που είχε αφήσει το τουφέκι του στο δέντρο.

Δεν μπορούσε να καταλάβει αν αυτός αντίκρυ του ήτανε από τους δικούς του ή από τους άλλους. Πως να το καταλάβει; Ένα κεφάλι έβλεπε μονάχα. Μπορούσε να 'ναι ένας από τους δικούς του. Μπορούσε να 'ναι ένας από τους άλλους.

Για μερικά λεπτά, και οι δυο τους στέκονταν ακίνητοι στα νερά. Τη σιωπή τη διέκοψε ένα φτέρνισμα. Ήταν αυτός που φταρνίστηκε, και κατά τη συνήθεια του βλαστήμησε δυνατά. Τότε εκείνος αντίκρυ του άρχισε να κολυμπάει γρήγορα προς την αντίπερα όχθη. Κι αυτός όμως δεν έχασε καιρό. Κολύπησε προς την όχθη του μ' όλη του τη δύναμη. Βγήκε πρώτος. Έτρεξε στο δέντρο που είχε αφήσει το τουφέκι του, το άρπαξε. Ο άλλος, ό,τι έβγαине από

το νερό. Έτρεχε τώρα κι εκείνος να πάρει το τουφέκι του.

Σήκωσε το τουφέκι του αυτός, σημάδεψε. Του ήτανε πάρα πολύ εύκολο να του φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι. Ο άλλος ήτανε σπουδαίος στόχος έτσι καθώς έτρεχε ολόγυμνος, κάπου είκοσι μέτρα μονάχα μακριά.

Όχι, δεν τράβηξε τη σκανδάλη. Ο άλλος ήταν εκεί, γυμνός όπως είχε έρθει στον κόσμο. Κι αυτός ήταν εδώ γυμνός όπως είχε έρθει στον κόσμο.

Δεν μπορούσε να τραβήξει, ήτανε και οι δυο γυμνοί. Δυο άνθρωποι γυμνοί. Γυμνοί από ρούχα. Γυμνοί από ονόματα. Γυμνοί από εθνικότητα. Γυμνοί από τον χακί εαυτό τους.

Δεν μπορούσε να τραβήξει. Το ποτάμι δεν τους χώριζε τώρα, αντίθετα τους ένωνε.

Δεν μπορούσε να τραβήξει. Ο άλλος είχε γίνει ένα άλλος άνθρωπος τώρα, χωρίς άλφα κεφαλαίο, τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο.

Χαμήλωσε το τουφέκι του. Χαμήλωσε το κεφάλι του. Και δεν είδε τίποτα ως το τέλος, πρόφτασε να δει μονάχα κάτι πουλιά που φτερουγίσανε τρομαγμένα σαν έπεσε από την αντίπερα όχθη η τουφεκιά, κι αυτός, γονάτισε πρώτα, ύστερα έπεσε με το πρόσωπο στο χώμα.

Παίρνοντας ως αφορμή το παραπάνω κείμενο, τα βίντεο της σελίδας και την Γκουέρνικα του Πικάσο ([εδώ](#)) να συντάξετε ένα κείμενο με θέμα **"Γιατί επιζητούμε έναν κόσμο χωρίς πόλεμο"**

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ **Τα παιδιά είπαν:**

Σε μια χώρα όπου απουσιάζει ο πόλεμος, οι άνθρωποι απολαμβάνουν και χαίρονται τη ζωή. Αρχικά, εξασφαλίζονται δυνατότητες μόρφωσης και αναπτύσσονται οι τέχνες, τα

γράμματα και οι επιστήμες. Έτσι λοιπόν υπάρχει πνευματική καλλιέργεια.

Έπειτα, σε περιόδους ειρήνης ο άνθρωπος μπορεί να εργάζεται και άρα ικανοποιείται ως προσωπικότητα, διότι η εργασία αποτελεί μέρος της ολοκλήρωσής του. Με την εργασία όμως μπορούν να αποκτηθούν και αγαθά που θα καλύψουν τις βιοτικές τους ανάγκες και θα φέρουν την άνεση στην καθημερινότητά του. Αποτέλεσμα επίσης, θα είναι και η ανάπτυξη της οικονομίας που θα εξασφαλίσει το υψηλό βιοτικό επίπεδο.

Σε έναν ειρηνικό κόσμο όλοι ζουν ξέγνοιαστα μακριά από την αγωνία, τη θλίψη και τις απώλειες του πολέμου. Διασκεδάζουν, ταξιδεύουν, ονειρεύονται το μέλλον κάνοντας σχέδια για τους ίδιους και τις οικογένειες τους, αφού βλέπουν την ζωή με αισιοδοξία. Η ζωή λοιπόν είναι πιο όμορφη και ενδιαφέρουσα. Υπάρχει συνεργασία, σεβασμός, αλληλεγγύη, καθώς και εμπιστοσύνη μεταξύ τους. Αυτό με τη σειρά του φέρνει την πολιτισμική ανάπτυξη και γενικότερα την εξέλιξη της ζωής.

Επομένως, αφού η ειρήνη προσφέρει τόσα αγαθά, οι άνθρωποι όλου του κόσμου την επιζητούν γιατί θα εξασφαλίσει μία δημιουργική, ευτυχισμένη, πλούσια και ασφαλή ζωή.

Μαρία και Έφη Τερζάκη (Γ5)